

**ROBYN CARR**

Onbekende  
**BESTEMMING**

Vertaling Titia van Schaik

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.  
Kijk voor meer informatie op [www.harpercollins.co.uk/green](http://www.harpercollins.co.uk/green).

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2010 Robyn Carr  
Oorspronkelijke titel: *Forbidden Falls*  
Copyright Nederlandse vertaling: © 2011 HarperCollins Holland  
Vertaling: Titia van Schaik  
Omslagontwerp: HarperCollins Holland  
Omslagbeeld: © Teniana U / Shutterstock  
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen  
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0838 7  
ISBN 978 94 027 6156 6 (e-book)  
NUR 302  
Eerste druk april 2018  
Tweede druk juli 2021

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.  
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.  
\* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

[www.harpercollins.nl](http://www.harpercollins.nl)

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

## Hoofdstuk 1

De kersverse dominee Noah Kincaid stuitte bij een surf-tocht op het internet bij toeval op een kerk die via eBay te koop werd aangeboden, in een plaatsje waar hij nog nooit van had gehoord: Virgin River. Hij schoot in de lach, maar desondanks liet de gedachte aan dat kerkje hem niet los. Hij moest nog even geduldig wachten tot hem een eigen kerk werd toegewezen en dacht bij zichzelf dat het geen kwaad kon om persoonlijk poolshoogte te gaan nemen. Het was in elk geval een goed excuus om de stad even te ontvluchten. Bovendien was het erg mooi in Noord-Californië, had hij gehoord.

Het eerste wat hem opviel, was de overweldigende schoonheid van de bergen, de bossen en de rivieren. Het stadje zelf oogde wat verlopen, en de kerk was een puinhoop, maar er heerste een sfeer van vrede en eenvoud waaraan hij zich niet kon onttrekken. Alles leek zo zorgeloos, zo fris.

Niemand leek enige aandacht aan hem te besteden. De mannen die hij zag, hadden óf hun haar op militaire wijze kortgeknipt óf droegen het in een staartje en hadden een baard, net als de vissers tussen wie hij jarenlang had gewerkt. Hij paste goed in het plaatje. Hij droeg afgetrapte laarzen; zijn spijkerbroek was tot op de draad versleten en vertoonde hier en daar zelfs scheuren, en zijn denim overhemd was op de ellebogen bijna door en rafelde bij de kraag en manchetten. Zijn zwarte haar was te lang en krul-

de over zijn kraag heen. Hij was van plan het te laten knippen zodra hij een eigen kerk toegewezen had gekregen, maar voor het zover was, beantwoordde hij precies aan het beeld van een man die de kost verdient met zwaar lichame-lijk werk. Hij was net zo fit en gespierd als de lokale bevolking, het resultaat van jarenlang werken in de visserij en de haven.

De kerk was niet moeilijk te vinden, en hij had geen sleutel nodig om binnen te komen. Het ding was dichtgetimmerd en stond kennelijk al jaren leeg, maar de zijdeur was niet op slot. De kerk was leeggehaald, en overal lag troep, waarschijnlijk achtergelaten door passanten die hier tijde-lijk een schuilplaats hadden gevonden. Vrijwel alle ramen waren kapot en inmiddels dichtgemaakt met triplex pla-ten, maar toen hij in het schip van de kerk kwam, ontdekte hij een schitterend glas-in-loodraam, dat ter bescherming aan de buitenkant was dichtgetimmerd. Het was puntgaaf.

Daarna reed hij rond door het stadje, wat niet veel tijd kostte, dronk een kop koffie in de enige horecagelegenheid, maakte een paar foto's en reed terug naar huis.

Eenmaal terug in Seattle, nam hij contact op met de vrouw die de kerk op eBay te koop had gezet, ene Hope McCrea. 'Die kerk staat al jaren leeg,' zei ze met haar schorre stem. 'Er wordt daar al jaren niet meer aan religie gedaan.'

'En denkt u dat er daar behoefte aan religie is?' vroeg Noah.

'Dat weet ik niet,' antwoordde ze, 'maar wat meer ge-loof zou beslist welkom zijn. Die kerk moet opengaan of platgegooid. Een leegstaande kerk is een slechte zaak.'

Daar was Noah het van harte mee eens.

Hoe druk hij het de tijd daarna ook had met lesgeven, hij kon Virgin River noch die kerk vergeten.

Toen hij het idee om de kerk te kopen voorlegde aan het presbyteriaans kerkbestuur, kreeg hij te horen dat ze al op de hoogte waren van de situatie. Hij liet hun de foto's zien die hij had gemaakt, en ze waren het met hem eens dat er grote mogelijkheden waren. Het idee om er een predikant in te zetten sprak hun aan; het stadje was net groot genoeg voor een eigen gemeente, en het was de enige kerk in de wijde omtrek. Maar helaas, de renovatie van de kerk zou te veel geld gaan kosten. De middelen ontbraken domweg. Ze bedankten Noah voor zijn moeite en beloofden dat hij snel een eigen kerk zou krijgen.

Wat het kerkbestuur niet wist, was dat Noah onlangs wat geld had geërfd. Een klein kapitaal zelfs, in zijn ogen. Hij was vijfendertig en was sinds zijn achttiende aan het zwoegen en ploeteren. Tijdens zijn studie had hij gewerkt op vissersboten, in de haven en op de visafslag van Seattle. Een jaar daarvoor was zijn moeder overleden, die hem, tot zijn grote verrassing, een aanzienlijk bedrag had nagelaten.

Dus bood hij het kerkbestuur aan om de renovatiekosten van de kerk op zich te nemen in ruil voor een benoeming als predikant. Dat was een aanlokkelijk voorstel voor de presbyteriaanse kerk.

Voordat hij zijn handtekening zette, belde hij zijn beste vriend, tevens de man die hem indertijd had overgehaald zich aan te melden voor het seminarie. George Davenport dacht dat hij gek geworden was. George was een gepensio-

neerde presbyteriaanse geestelijke, die de afgelopen vijftien jaar had lesgegeven aan de universiteit van Seattle. ‘Ik kan wel duizend manieren verzinnen om dat geld weg te gooien,’ zei George. ‘Ga naar Las Vegas en zet alles op rood. Of financier een zending naar Mexico. Als die mensen een predikant willen, zoeken ze er wel een.’

‘Grappig dat die kerk er nog staat, ongebruikt, alsof ze wacht tot iemand haar nieuw leven inblaast. Het was vast geen toeval dat ik het ding op eBay zag staan,’ zei Noah. ‘Het was de eerste keer dat ik daar een kijkje nam.’

Na veel discussie zei George uiteindelijk: ‘Als de constructie goed is en het ding betaalbaar, zou het kunnen werken. De kosten voor renovatie kun je deels aftrekken van de belasting, en je krijgt de kans om aan de slag te gaan in een kleine arme gemeente in een achtergebleven stadje waar geen zendmast te bekennen is. Lijkt me geknipt voor jou.’

‘Er is geen gemeente, George,’ zei Noah nog maar een keer.

‘Dan zul je die zelf bijeen moeten brengen, jongen. En als er iemand is die dat kan, ben jij het. Je bent een geboren predikant. En nee, ik heb het niet over je DNA. Ik heb het hier puur over talent. Ik heb gezien hoe je vis verkoopt en heb altijd gedacht dat daar een boodschap in zat. Doe het maar. Het is wat je wilt. Zet je deur en je hart wagenwijd open en geef alles wat je hebt. Bovendien ben jij de enige gewijde geestelijke die ik ken die een cent te makken heeft.’

Dus sloot Noah de overeenkomst met de kerkenraad en hoopte maar dat zijn moeder zich niet omdraaide in haar graf. Zij was degene die hem altijd stilzwijgend had gesteund toen hij jaren eerder had besloten dat hij zich maar

beter verre kon houden van alles wat naar religie riekte. En daar had ze alle reden voor gehad. Noahs vader was een machtige bekende televisie-evangelist en een kille overheersende man. Noah was weggelopen, maar zijn moeder had dat niet gekund.

Als iemand hem zeventien jaar eerder, toen hij op zijn achttiende het huis was ontvlucht, had verteld dat hij op een dag zelf predikant zou zijn, zou hij hem keihard hebben uitgelachen. Toch was hij het geworden. En nu had hij zijn zinnen op die kerk gezet. Die vervallen kerk in dat vreedzame ongecompliceerde bergstadje.

Een paar weken later was hij in zijn vijftien jaar oude camper, die hem de komende maanden onderdak zou bieden, op weg naar Noord-Californië. Aan de sleepkabel hing zijn twintig jaar oude lichtblauwe pick-up. Onderweg belde hij George nog even, voordat hij te diep in de bergen zou zijn om nog een signaal te ontvangen. ‘Nou, ik ben onderweg naar Virgin River, George.’

‘En hoe voelt dat?’ informeerde George grinnikend. ‘Alsof je de deal van de eeuw hebt gesloten of alsof je de grootste vergissing van je leven hebt begaan?’

‘Geen idee. Tegen de tijd dat de kerk weer presentabel is, ben ik kapot,’ zei hij. ‘Als ik geen gemeente bij elkaar weet te krijgen, sta ik misschien in no time weer op de visafslag van Seattle,’ voegde hij eraan toe, verwijzend naar een van zijn vroegere baantjes in de haven van Seattle, de plaats waar George hem had ontdekt. ‘Ik ga meteen aan de slag en ga er maar van uit dat de kerkenraad me niet in de kou laat staan als er niemand komt opdagen bij de kerkdienst. Ik bedoel maar, als je de kerk niet kunt vertrouwen...’

De rest van zijn woorden ging verloren in Georges bulderende lach. ‘De kerk is de laatste die ik zou vertrouwen! Die presbyterianen denken veel te veel! Ik weet dat ik in het begin niet stond te springen om je plan, Noah, maar ik wens je alle goeds,’ zei hij. ‘Ik ben trots op je dat je het probeert.’

‘Bedankt, George. Ik hou contact.’

‘Noah,’ zei George, nu in ernst. ‘Veel geluk, jongen. Ik hoop dat je vindt wat je zoekt.’

Op de eerste dag van juli hobbelde Noah Virgin River binnen en reed linea recta naar de kerk. Er stond een grote oude SUV geparkeerd met grote wielen, die onder de modder zat. Een tengere oude vrouw met een bos wit haar en een uilenbril stond ernaast met een sigaret tussen de lippen. Ze droeg enorme tennisschoenen, die vermoedelijk ooit wit waren geweest, en een jack met uitgescheurde zakken, al was het hartje zomer. Toen hij zijn camper had geparkeerd en was uitgestapt, gooide ze de sigaret op de grond en trapte hem uit. Een van de plaatselijke schonen, dacht hij wrang.

‘Dominee Kincaid?’ vroeg ze.

Aan haar gezicht te zien, had ze een heel ander type verwacht. Misschien iemand in een net pak met een wit boordje? Glanzend gepoetste schoenen? Kortgeknipt haar, of in elk geval gladgeschoren? Zijn haar zat in de war; zijn stoppels prikten, en zijn spijkerbroek zat onder de olie, het gevolg van een tussenstop een paar uur eerder toen hij een storing aan de camper had moeten verhelpen. ‘Mrs. McCrea,’ zei hij, zijn hand uitstekend.



Ze schudde hem kort de hand en overhandigde hem toen de sleutels. ‘Welkom. Wilt u misschien een rondleiding?’

‘Heb ik wel een sleutel nodig?’ vroeg hij. ‘De vorige keer was het gebouw niet afgesloten. Ik heb de boel toen al uitgebreid bekeken.’

‘Bedoelt u dat u de kerk al hebt gezien?’ vroeg ze, duidelijk verrast.

‘Jazeker. Ik heb een kijkje genomen voordat ik een bod uitbracht namens de presbyteriaanse kerk. De deur was niet op slot, en dus ben ik zo vrij geweest. De kerkenraad hoefde van u eigenlijk alleen het bouwkundig rapport te hebben. De rest kon ik ze laten zien door middel van de foto’s die ik heb gemaakt.’

Ze schoof haar buitenmodel bril een eindje omhoog. ‘Wat bent u eigenlijk, een dominee of een soort geheim agent?’

Hij grinnikte. ‘Dacht u dat de presbyteriaanse kerk het gebouw ongezien had gekocht?’

‘Ik denk dat ik dat dacht, inderdaad. Goed, als u zover bent, dan gaan we naar Jack. Het is tijd voor mijn borrel. Doktersvoorschrift. Ik trakteer.’

‘Heeft de dokter die sigaretten ook voorgeschreven?’ vroeg hij met een glimlach.

‘Niet zo bijdehand, jongeman. Hou je gepreek maar voor je.’

‘Die dokter wil ik wel eens ontmoeten,’ mompelde Noah, haar achternalopend.

Hope bleef abrupt staan, keek om en trok haar jack recht. ‘Hij is dood,’ zei ze, en met die woorden draaide ze zich om en stampte Jacks kroeg in.

Noah was pas een paar dagen in de stad toen de behoefte aan schoonmaakartikelen hem richting Fortuna dreef. Via smalle bochtige bergweggetjes bereikte hij de snelweg, en hij verbaasde zich erover dat het hem überhaupt gelukt was om met zijn camper met sleep erachter Virgin River te bereiken. Hij was nog niet eens halverwege Fortuna toen hij voor de eerste keer geconfronteerd werd met de leefwijze in de bergen die zo anders was dan het leven in de stad, op de campus en in de haven.

Hij zag een dier liggen langs de kant van de weg. Iets verderop was een parkeerhaven. Hij reed erheen en stapte uit zijn pick-up. Dichterbij gekomen, zag hij dat het een hond was. Bromvliegen gonsden om het dier heen, en hij zag dat zijn vacht hier en daar glinsterde van het bloed, maar hij zag ook dat het dier nog leefde. Hij hurkte ernaast neer. De hond had zijn ogen open, en zijn tong hing uit zijn bek. Hoewel hij nog ademde, was hij op sterven na dood. Het greep hem erg aan een dier in deze toestand te zien.

Op dat moment stopte een oude pick-up achter die van Noah. Er stapte een man uit. Vast een boer, dacht Noah. De man droeg laarzen, een spijkerbroek en een hoed en liep met een licht trekken van zijn been, dat op rugpijn duidde. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg de man.

Noah keek achterom. ‘Een hond,’ antwoordde hij. ‘Ik denk aangereden door een auto. Al even geleden. Maar hij leeft nog.’

De boer boog zich voorover en bekeek de situatie. ‘Hm,’ bromde hij, zich oprichtend. ‘Goed. Ik regel het verder wel.’

Noah sloeg de vliegen weg en streek over de kop van het dier. ‘Rustig maar... Er is hulp onderweg.’ Hij was de hond

nog steeds aan het aaien toen de laarzen van de man weer in zijn blikveld verschenen, samen met de loop van een geweer dat op de borstkas van de hond was gericht.

‘Ik zou maar even opzijaan,’ zei de man.

‘Zeg!’ riep Noah uit, het geweer wegduwend. ‘Wat moet dit voorstellen?’

‘Ik ga dat arme dier uit zijn lijden verlossen,’ zei de man op een toon die duidelijk maakte dat hij dat nogal logisch vond. ‘Wat wilde je anders?’

‘Naar een dierenarts gaan,’ antwoordde Noah, overeind komend. ‘Die kan hem misschien nog helpen!’

‘Man, kijk toch eens goed naar die hond. Hij is uitgemer-geld. Hij moet al halfdood geweest zijn voordat die auto hem raakte. Nee, we kunnen hem hier echt niet zo voor dood laten liggen.’ Hij richtte zijn geweer opnieuw.

Weer duwde Noah de loop weg. ‘Waar is de dichtstbij-zijnde dierenarts?’ vroeg hij. ‘Ik breng hem er wel heen. Als de dierenarts hem niet kan helpen, kan hij hem in elk geval een pijnloze dood geven.’

De boer krabde aan zijn kin en schudde zijn hoofd. ‘Na-thaniel Jensen woont aan deze kant van Fortuna, maar dat is een veearts. Hij heeft zelf ook honden trouwens. Als hij niet kan helpen, weet hij misschien iemand die dat wel kan. Maar, man, die hond haalt de veearts op geen stukken na.’

‘Hoe moet ik daar komen?’ vroeg Noah.

‘Ga bij afslag 36 de weg af, Waycliff Road op. Je ziet vanzelf een bord met de naam “dokter Jensen” staan. Het is maar een paar minuten rijden.’ Opnieuw schudde hij zijn hoofd. ‘Dit zou met een paar seconden voorbij kunnen zijn.’

Noah negeerde hem en liep naar zijn pick-up, waar hij het portier aan de bijrijderskant openzette. Toen ging hij terug naar de hond en tilde hem op. Pas op dat moment ontdekte hij dat het om een teefje ging. Het bloed rond de wond was opgedroogd en maakte hem niet nat, maar rondom de verwonding wemelde het van de vliegen. Hij wist zeker dat hij straks allemaal maden op zijn kleren zou hebben. Hij was halverwege zijn auto toen de boer achter hem zei: ‘Veel geluk ermee, maat.’

‘Ja,’ mompelde Noah. ‘Bedankt.’

Dokter Nathaniel Jensen bleek een aardige vent, die niet veel jonger was dan Noah. Ook bleek hij veel behulpzamer dan de oude boer was geweest. Hij bekeek de hond eens goed en zei toen: ‘Dit kon Lucy wel eens zijn. Ze was van een lokale boer die een paar maanden geleden in de buurt van Redding is verongelukt. Hij had een bordercollie die nooit is teruggevonden. Misschien is ze uit de auto geslingerd en gewond geraakt. Of misschien is ze bang geworden en ervandoor gegaan. Hoe dan ook, als dit Lucy is, denk ik dat ze op weg was naar huis.’

‘Is er iemand die voor haar kan zorgen?’

‘Dat is het probleem. Ouwe Silas was weduwnaar. Hij heeft een dochter, die al meer dan twintig jaar geleden is getrouwd en naar elders is vertrokken. Silas’ ranch is direct verkocht, en de dieren die er waren – paarden en honden – zijn verkocht of ergens anders ondergebracht. Ik geloof niet eens dat de dochter teruggekomen is voor de verkoop. Ik kan wel eens voor je informeren of iemand weet waar ze nu is, maar dat kost tijd, en ik denk niet dat ouwe Lucy die

heeft. De dochter heeft niet een van haar vaders dieren overgenomen. Bovendien weten we niet eens zeker of dit –’

‘Oúwe Lucy?’ vroeg Noah.

‘Bij wijze van spreken dan. Zo oud is ze niet. Drie of vier misschien. Silas had een heel stel herdershonden, maar Lucy was zijn favoriet en ging overal mee naartoe. Ze is er niet best aan toe.’

‘Kun je iets voor haar doen?’

‘Ik kan haar een infuus geven, haar wonden schoonmaken, haar zo nodig verdoven, haar antibiotica geven en haar een bloedtransfusie toedienen mocht dat nodig blijken, maar dan zit je tegen hoge kosten aan te kijken die Silas’ enige dochter misschien niet wil dragen. De mensen hier, voornamelijk boeren, zijn niet bepaald sentimenteel wat hun hond betreft. Ze zouden er niet meer aan besteden dan het dier waard is.’

‘Dat begin ik te begrijpen,’ zei Noah, zijn creditcard uit zijn portefeuille halend. ‘Ik heb nog geen telefoon. Ik ben hier net, en mobiel heb ik geen bereik. Ik kom zo snel mogelijk langs. Doe wat je kunt. Dat is alles wat ik vraag.’

‘Het zou niet verkeerd zijn om haar gewoon te laten gaan, Noah,’ zei Nathaniel vriendelijk. ‘Dat zouden de meeste mensen doen met een hond die er zo aan toe is. Ook al haalt ze het, dan nog is er geen garantie dat ze weer helemaal de oude wordt.’

Noah streek over de kop van de hond en knikte. ‘Geef haar zo snel mogelijk iets tegen de pijn, oké? Ik wil niet dat ze pijn lijdt terwijl je haar onderzoekt.’

‘Weet je zeker dat je dit wilt doen?’ vroeg Nathaniel.

Noah glimlachte. ‘Ik bel je morgen. En alvast bedankt.’

De volgende dag kreeg hij te horen dat Lucy een paar gebroken ribben had, enkele rijtwonden en kneuzingen, dat ze ondervoed was en onder de teken en maden zat en dat ze een systemische infectie had. Het was mogelijk dat ze er weer bovenop kwam, zei de dierenarts, maar ze was in een slechte conditie. Hij stond erop dat ze zou worden gesteriliseerd als ze het haalde. Dus dat kreeg het arme dier ook nog te verstouwen.

Noah gaf de dierenarts het telefoonnummer van de kroeg naast de kerk, voor het geval er iets gebeurde. Jack bleek geen onbekende voor dokter Jensen.

Al snel kwam Noah erachter dat het kloppend hart van Virgin River zich pal naast de kerk bevond: in de kroeg van Jack. Jack was een bijzonder aardige vent, die alles en iedereen leek te kennen. Bij een van Noahs eerste bezoeken aan de kroeg had Jack hem een paar dingen over zijn benoeming, opleiding en plannen voor de kerk gevraagd, informatie die het hele stadje binnen de kortste keren te horen had gekregen. Noah had verwacht dat er grappen gemaakt zouden worden over de dominee die een oude kerk op eBay kocht, en werd niet teleurgesteld. Aan de andere kant leken de inwoners van het stadje opgelucht dat hij een heuse geestelijke was, want daar hadden ze door zijn uiterlijk flink aan getwijfeld: het netwerk van fijne littekentjes op zijn handen en onderarmen door het harde werk op zee en in de haven karakteriseerde hem als een man die gewend was zwaar lichamelijk werk te doen.

Hij had Jack verteld dat het gebouw officieel eigendom van de kerk was, maar dat het beheerd zou worden door een groep ouderlingen zodra de kerk in functie was en er

een kerkgemeente was gevormd. Het eigendom zou op den duur hopelijk overgaan naar de kerkgemeente, naarmate die groeide en over fondsen kon beschikken om het gebouw te onderhouden. Zijn plannen? ‘Wat zou je zeggen van een laagdrempelige vriendelijke plek, waar mensen bijeen kunnen komen om elkaar te steunen en God te eren?’ had hij geantwoord hij. ‘Geen opwekkingen of dierenoffers tot we elkaar wat beter kennen,’ had hij er grinnikend aan toegevoegd.

Niet alleen had Jack positief op zijn plannen gereageerd, wat Noah op prijs had gesteld, hij begon ook al snel een vriend te worden. Noah kwam elke dag wel even langs voor een praatje en een kop koffie, en via Jack ontmoette hij een groot aantal van de inwoners van Virgin River. Bovendien was Jacks telefoon de hotline met de dierenarts.

‘Nate heeft gebeld, Noah,’ zei Jack. ‘Die hond van je is er nog steeds. Het gaat beter met haar.’

‘Is ze al meer waard dan mijn pick-up?’

Jack schoot in de lach. ‘Ik heb dat vehikel van je gezien, Noah, en ik denk dat ze al meer waard was toen je haar van de weg schraapte.’

‘Grappig,’ zei Noah. ‘Die pick-up brengt me vrijwel altijd waar ik heen wil.’

Preacher, de partner van Jack en tevens de kok, zei dat Noah gebruik kon maken van hun draadloze internetverbinding zodat hij zijn e-mail kon checken op zijn laptop en andere dingen online kon doen, maar hij zei er wel bij dat hij zich beter verre kon houden van andere dingen die Hope McCrea op eBay aanbod.

Wanneer hij niet bezig was met het opruimen van de

kerk of met zijn inburgering in het stadje, ging hij langs bij Lucy in de dierenkliniek. Omdat het warm was, had Nate haar ondergebracht in een lege stal, waar Noah dan naast haar op de grond kwam zitten, tegen haar praatte en haar aaide. Na een week was het duidelijk dat ze het zou redden. Na tien dagen strompelde ze alweer wat rond. ‘Stuur me de rekening liever per post,’ zei Noah tegen Nate tijdens een van zijn bezoeken. ‘Ik wil niet in jouw bijzijn in tranen uitbarsten.’

Een pastorie was er niet, maar Noah voelde zich lekker in zijn camper en had zijn pick-up om zich in de bergen te verplaatsen. Hij ging bij de mensen langs om te laten weten dat hij er was en dat hij van plan was de loop weer in de kerk te krijgen. Hij had gehoopt dat zich een paar vrijwilligers zouden melden om te helpen met de schoonmaakwerkzaamheden, maar tot dan toe had niemand zich gemeld en hij wilde er niet om vragen. De mensen leken bijzonder vriendelijk, maar hij had het idee dat ze misschien wat op afstand bleven omdat ze eerst wilden zien wat voor vlees ze in de kuip hadden. De kans was groot dat hij niet bepaald de dominee was die hun voor ogen stond, maar alleen de tijd kon dat leren.

Hij werd overladen met cake en koekjes. De vrouwelijke inwoners van het stadje kwamen om beurten langs met zelfgebakken heerlijkheden om hem welkom te heten. En ook al was hij een behoorlijke zoetekauw, het gebak kwam hem langzamerhand de neus uit. Hij overwoog zelfs even om een taartendag voor het goede doel te organiseren.

Een van de dingen die hij ook deed, was naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis, Valley Hospital, gaan om de zieken en



behoeftigen een bezoek te brengen. Preken mocht dan zijn beroep zijn, maar troost schenken was zijn roeping.

Het ziekenhuis beschikte niet over een eigen geestelijke, en de patiënten waren dus afhankelijk van de lokale clerus. Noah vroeg aan een vrijwilligster van het ziekenhuis wie gebaat zouden zijn bij een bezoekje. Ze nam hem aarzelend op. Net als anders was hij gekleed in spijkerbroek, laarzen en flanellen overhemd. Als hij geen bijbel in zijn hand had gehad, zou ze hem vast niet hebben geloofd, dacht hij. Het was duidelijk dat hij zich beter wat anders kon kleden voordat hij patiënten ging opzoeken.

Zijn eerste klant was een oudere man, een echte zuurpruim, die één blik op de bijbel wierp en bromde: 'Ik ben niet in de stemming.'

Noah begon te lachen. 'Het ding past nu eenmaal niet in mijn zak, dus vertel maar eens wat je graag zou willen doen. Kletsen, moppen tappen, tv-kijken misschien?'

'Waar kom je vandaan, jongen?' informeerde de oude man.

'Ik kom oorspronkelijk uit Ohio, maar –'

'Nee! Ik bedoel van welke kerk!'

'Ah, bedoel je dat? De presbyteriaanse.'

'Ik heb in geen vijftig jaar een kerk vanbinnen gezien.'

'Dat zou je niet zeggen,' zei Noah.

'En al helemaal geen presbyteriaanse!'

'Ik begrijp het.'

'Ik ben van huis uit katholiek.'

'Is dat zo?' vroeg Noah. 'Goed, eens even zien.' Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde er een rozenkrans uit die hij aan zijn vinger liet bungelen. 'Zou jij hier iets aan hebben?'